

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R:

Asupra articolului 32 Cod. penal (din practica de Parchet), de d-l I. Ionescu-Dolj.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Înalta Curte de casație, secția II: *Procurorul trib. Romanați, recurs în cauza lui Florea Stancu și alții, cu o Adnotație de d-l Ștefan Scriban.*

Judecătoria ocolului Similla (Tutova): *Catinca G. Romila cu Ion și Th. Dulață cu o Observație de d-l D. Alexandresco.*

Bibliografii.

ASUPRA ART. 32 COD PENAL

(Din practica de parchet)

Art. 32 Cod penal, conține regulile necesare pentru calculul pedepselor. În practică s'au prezentat cazuri, pentru cari regulile cuprinse în acest articol nu sunt suficiente și în privința căror doctrina și jurisprudența variază, din care cauză parchetele din țară procedează în moduri diferite.

În vederea unității ce ar trebui să domine aceste procedări, voi expune mai la vale cazurile mai dificile ce s'au prezentat, arătând tot odată și soluțiunile date de jurisprudență și variațiunile ei, precum și soluțiunile, ce cred mai întemeiate, după legea noastră ⁽¹⁾ dând prin a-

⁽¹⁾ Art. 23 și 24 francez corespunzător art. 32 C. pen. r., a fost modificat prin legea din 15 Noembrie 1892, când s'a legiferat a fi imputată în pedeapsă și *detențiunea preventivă*, admițându-se sistemul *imputațiunii judiciare* sau *facultative*, în care judecătorul va decide dacă se va scădea sau nu timpul prevențiunii, ca un fel de circumstanță atenuantă; sistem admis și de Codul olandez, (art. 27 C. p.) și câte-va cantoane din Elveția.

Există încă un sistem, numit al *imputațiunii legale* sau *obligativă*, în care prevențiunea se scade în toate cazurile din pedeapsă, sistem admis și de Codul italian (art. 40), de Codul belgian (art. 30) precum de Codul Luxemburgului (art. 30 C. p.) și al Republicii Argentine (art. 171 C. p.).

Mai sunt și alte sisteme eclectice (Vezi Delvaille, *De la déduction de la détention préventiv* pag. 53). Cea ce mi se pare foarte curios e curentul ce s'a creat ca prevențiunea să se impute în pedeapsă, pe când foarte puțin se gândește la o altă chestiune și anume aceea de a se acorda o despăgu-

ceasta o întâlnire colegilor din parchete, cari poate vor avea de spus cuvântul lor.

Regulele fixate de art. 32 C. p. în această privință sunt următoarele:

1. Durata pedepsei, se va socoti din ziua când sentința sau deciziunea condamnatore va fi rămas definitivă ⁽²⁾.

2. Când condamnatul se află în detențiune preventivă, soluțiunea diferă, după cum a făcut sau nu apel sau recurs.

a) Dacă nu a făcut apel sau recurs, durata pedepsei se va socoti din ziua pronunțării hotărârii sau deciziunii condamnatore.

b) Dacă din contră a făcut apel sau recurs, iarăși soluțiunea diferă, după cum acel apel sau recurs, i-a fost favorabil sau nefavorabil și anume: în cazul când apelul sau recursul i-a fost favorabil, adică i-a redus pedeapsa sa, durata pedepsei va începe a curge de la data primei hotărâri sau deciziunii, imputându-se ast-fel în pedeapsă și timpul preven-

bire celor deținuți și în urmă eliberați ca nevinovați. E o cauză mai dreaptă, care merită mai multă sollicitudine. Alt-fel se pare că favorisăm mai mult pe condamnați?!

⁽²⁾ Pentru condamnații liberi dificultățile sunt mai puține, totuși sunt.

a) O primă dificultate e aceea de a se ști de când începe a curge pedeapsa, din momentul depunerii în arest sau din momentul arestării de către agentul însărcinat cu executarea mandatului, căci de multe ori, trec câte-va zile, chiar 2-3, între arestare și depunere în arest?

Ministerul justiției, printr'un ordin dat parchetului general de Iași, a dispus ca pedeapsa să se calculeze din momentul depunerii în arest, sau mai bine zis de la încarcerare (Ord. No. 7752 din 17 Maiu 1895).

Totuși parchetele din circumscripția Curților de Iași și Galați, conf. ord. date de parchetele generale respective, fiind procuror general d. I. Bastache la Galați și d. M. Suțu la Iași, socoteau pedeapsa din momentul arestării de către agent.

În Franța, se socotește din momentul încarcerării (Garraud, vol. II, pag. 327).

E umanitar a ține socoteală de timpul dintre arestare și încarcerare, dar e contrar dispozițiunilor precise ale art. 579 și urm. Pr. penală.

b) În cas când tribunalul prin sentința *condamnătoare la amendă*, nu vorbește în dispozitiv de aplicațiunea art. 28 sau 30 C. penal în cas de insolvabilitate, cine va comuta amenda în închisoare tribunalul sau procurorul? Nicăi că ar merita enunțată întrebarea, dacă nu ar fi parchete cari trimit tribunalelor procesul verbal de insolvabilitate spre a comuta amenda în închisoare!! Dar pentru ce aceasta? are tribunalul

țiunei după condamnare; dacă din contra apelul său recursul i-a fost nefavorabil, i s'a respins sau judecându'l i-a dat aceeași pedeapsă, calculul osândeii începe de la data acestei din urmă hotărâri sau decisiunii de respingere ⁽³⁾.

Trebue observat, că aceste reguli se aplică atât în materie *corecțională* cât și *criminală* și că legea în tot art. 32 C. p. pune alături cuvintele de *apel* și *recurs*, și deci fie că condamnatul a declarat apel sau recurs, regulile sunt aceleași.

Acestea zise ne putem întreba:

a) *Un condamnat deținut, a declarat apel sau recurs, în primele momente după condamnare, dar după câte-va zile de gândire 'l retrage, sau în ziua judecării apelului său recursului declară că se desistă, 'l retrage etc., de când vom socoti pedeapsa, de la data primei hotărâri condamnatoare, considerând apelul său recursul ca și cum nu ar fi fost făcute, sau din ziua retragerii apelului său recursului considerându-le ca respinse?*

Cestiunea este, în cară din aceste două situațiuni se găsește condamnatul, după desistarea sau retragerea apelului său recursului.

Se susține și chiar se practică și o părere și alta.

După rigoarea principiilor, hotărârea devine definitivă din momentul desistării sau retragerii apelului său recursului, deci de la această dată trebue să socotim pedeapsa.

Și în adevăr, legea leagă imputațiunea în pedeapsă, a acestei perioade de prevențiune, (perioada după condamnare), de voința deținutului, după cum el voeste sau nu a se declara mulțumit pe hotărârea condamnatoare, precum și de succesul său eșecul ce a avut, dacă a făcut apel sau recurs.

Prin faptul că a declarat apel sau recurs, a pierdut dreptul de a i se calcula pedeapsa din ziua primei condamnățiunei; ar urma să așteptăm rezultatul apelului său recursului ca să putem ști de când să calculăm pedeapsa, însă el 'l retrage sau se desistă; oare această retragere sau desistare ce însemnează de cât că el a avut eșec, că era convins că va fi respins și de acea l'a retras sau s'a desistat. Din această logică nu putem eși și deci trebue să considerăm retragerea și desistarea apelului său recursului ca o respingere și pedeapsa trebue calculată de la

data retragerii sau desistării de la apel sau recurs ⁽⁴⁾.

Alții susțin, că în cas de desistare sau retragere a apelului său recursului, trebue să le considerăm ca și cum nu ar fi fost făcute și prin urmare, durata pedepsei să se calculeze de la data primei sentințe, căci alt-fel ar fi să agravăm situațiunea bietului condamnat, numai prin simplul fapt, de alt-fel foarte natural și scuzabil, că sub lovitura condamnării tribunalului său Curței, s'a grăbit a face un apel sau recurs, pe care totel în urmă, după o mai matură cugetare, l'a retras ⁽⁵⁾.

Acest ultim sistem bazat pe umanitarism, nu poate fi juridic, pe de o parte, fiind-că considerațiunile umanitare nu sunt suficiente a interpreta legea, iar pe de altă parte, argumentul că pedeapsa s'ar mări, fără sentință, nu e întemeiat, fiind că singur deținutul 'si-a cauzat aceasta și depindea de el a nu o face.

Jurisprudența română, urmând pe cea franceză ⁽⁶⁾ a făcut o distincțiune, aplicând primul sistem pentru apel și secundul pentru recurs, argumentând: termenul de apel fiind mai lung, (10 zile), condamnatul a avut timpul material a examina dosarul și a cugeta, deci în caz de retragere a apelului, vom socoti pedeapsa de la data acestei retrageri; iar în caz de recurs, termenul fiind prea scurt (3 zile), condamnatul nu a avut timp material a examina dosarul, și în caz de desistare sau retragere a recursului 'l vom considera ca și cum nu ar fi fost făcut și pedeapsa se va calcula de la data primei hotărâri.

Această distincțiune, ce trebuește părăsită, e bazată numai pe brevitătea termenului de recurs, și cu totul contrară rațiunei legii.

b) *Un deținut și condamnat corecțional face apel, care i se respinge, însă făcând recurs, i se admite recursul și casează și judecându'l altă Curte 'i reduce pedeapsa, de când vom calcula pedeapsa, căci apelul prim, ia fost respins? S'a zis că imputațiunea prevențiunei, în pedeapsă, e legată de succesul său eșecul ce încearcă prevenitul prin apelul său, or, prin respingerea primului apel, el a pierdut dreptul de a i se imputa în pedeapsă, prevențiunea de la data primei hotărâri și până la judecarea apelului respins, deci trebue să socotim pedeapsa de la data acea,*

⁽⁴⁾ În acest sens: Cas. II, No. 206 din 29 Martie 1889; idem No. 299 din 23 Maiu 1889.

⁽⁵⁾ În acest sens: Curtea București, II, No. 86 din 8 Febr. 1889; idem s. I, No. 330 din 12 Maiu 1889; idem Cas. franceză 2 Iulie 1852; idem 20 Maiu 1853 și Blanche, t. I, No. 129 (cit. Garraud).

⁽⁶⁾ Garraud, vol. II, pag. 333, No. 498; idem A. Delvaille, op. cit., pag. 33, No. 19.

ceva de apreciat? Totul e un simplu calcul care trebue făcut de procuror fără a mai trimite la tribunal, unde trec de multe ori câte-va luni până ce citează pe condamnat și să se pronunțe.— Pedepsele trebuesc executate cât mai urgent.

⁽³⁾ În acest sens: Alex. Delvaille, op. cit., pag. 27, No. 16 bis.

adică a respingerei apelului, iar nu de la data primei sentințe condamnatoare ⁽⁷⁾.

Obiecțiunea, deși cu multă aparență de seriozitate, nu o cred întemeiată, fiind-că legea a legat în adevăr imputațiunea în pedeapsă a prevențiunii după condamnare, de succesul său eșecul ce încearcă prevenitul prin apelul său, dar de eșecul său succesul final, nu al fie-cărei instanțe, deci cred că pedeapsa în acest caz se va calcula de la data primei hotărâri condamnatoare ⁽⁸⁾.

c) *Un condamnat de Curtea cu jurați, pentru crimă, face recurs în casație, și casându-i-se deciziunea se trimite afacerea la altă Curte, care 'i reduce pedeapsa de ex. de la 5 ani la 3 ani, de când vom calcula pedeapsa?*

După regulile ce am stabilit mai sus, de sigur că pedeapsa se va calcula de la data primei hotărâri, caci rezultatul recursurilor exercitate, a fost favorabil condamnatului. Inalta Curte de casație și justiție, pronunțându-se asupra acestei cesiuni a decis din contră, socotind pedeapsa de la data ultimei hotărâri, fiind-că prima deciziune—zice Inalta Curte—numai are nici o existență juridică.

«Având în vedere că N. Bălsan. etc. au fost condamnați de Curtea cu jurați din Vâlcea la câte «șase ani reclusiune; că acea deciziune fiind casată după recursul lor iar procesul fiind judecat din nou de Curtea cu jurați din Olt, au fost condamnați la câte trei ani închisoare corecțională.

«Având în vedere, că densii cer că osânda de 3 ani închisoare corecțională să nu se socotească din ziua sentinței Curței cu jurați din Olt, prin care «fusesse condamnați la această penalitate, ci din ziua primei condamnări făcând de Curtea cu jurați din Vâlcea, care a fost casată de această Inaltă Curte.

«Având în vedere că decizia Curței cu jurați din Vâlcea prin casarea ei numai are nici o existență juridică.

«Considerând că pedepsele se calculează de la data când ele rămân definitive și executorii.

«Considerând că ast-fel fiind, motivul invocat e neîntemeiat și respinge recursul ⁽⁹⁾».

Nu se poate explica alt-fel această decizie a Inaltei Curți, care e în contradicție cu principiile, de cât admitând că Inalta Curte a crezut că recurenții sunt liberi, iar nu arestați.

Ca consecință a acelorași principii, chiar când

de două ori a trecut afacerea înaintea casației, și s'a terminat prin a fi favorabilă deținutului, pedeapsa se calculează tot de la data primei hotărâri ⁽¹⁰⁾.

d) *Un individ condamnat în lipsă la închisoare, de instanțele corecționale și în privința căruia pedeapsa a rămas definitivă prin neoposare și neapelare, — s'a emis mandatul și a fost depus în arest, după care el face contestație la executare, contestație care i se admite; însă până a se judeca această contestație a trecut poate deja o lună; e întrebarea timpul deținerii până la judecarea contestațiunii, se va imputa în pedeapsa care i se va da în urmă?*

Cestiunea se presintă aproape zilnic, căci afaceri de asemenea natură se judecă câte 3—4 pe fiecare zi de corecționale, la secțiile trib. Ilfov.

Și asupra acestei cesiuni parchetele sunt împărțite; unele impută de drept în pedeapsă timpul deținerii până la judecata contestațiunii, altele numai după cererea condamnatului și altele refuză cu totul, sub cuvânt că prin aceasta s'ar reduce dispozitivul ultimei sentințe condamnatoare și că acel timp de deținere a fost făcut de condamnat în scop de a-și ușura situațiunea.

E necontestat că această deținere n'a fost făcută cu titlu de prevenție, ci cu titlu de pedeapsă, în baza mandatului emis pentru executarea unei hotărâri ce s'a crezut definitivă, pentru ce dar nu s'ar imputa în pedeapsă? Imprejurarea că mandatul a fost anulat nu are nici o importanță, căci această anulare nu poate șterge suferința morală a condamnatului.

A refuza dar imputarea sa a aștepta cererea condamnatului spre a face aceasta, cred că ar fi o strigătoare nedreptate, căci pedeapsa s'ar mări fără motiv, mai ales când inculpatului nu i se poate imputa nici cel puțin indeferența față de chemările justiției sa neglijența, întru cât admiterea contestațiunii e în tot-dea-una bazată pe chiar constatarea faptului că procedura nu a fost bine îndeplinită față de el ⁽¹¹⁾, apoi situația inculpatului

⁽¹⁰⁾ Ast-fel s'a calculat pedeapsa în afacerea Morisseau, de parchetul de Galatz, așa că Morisseau a fost pus în libertate, îndată după judecare, deși condamnat la un an, căci acel an era aproape expirat în timpul recursurilor și judecăței.

De asemenea în afacerea C. Onuț și alții, condamnați la câte 5 ani reclusiune de jurați de Vaslui au fost rejudecați în urma recursului, de Curtea de Fălciu, care le-a redus pedeapsa la câte un an.

Parchetul de Fălciu a calculat pedeapsa conf. jurisprudenței Inaltei Curți, adică cu începere de la data deciziunii juraților de Fălciu, însă condamnații reclamând, Parchetul general de Iași a găsit dreptă cererea și a ordonat a li se calcula pedeapsa de la data deciziunii juraților de Vaslui.

⁽¹¹⁾ Contestația la executare nu e prevăzută de procedura penală, după cum prevede procedura civilă (art. 399 și 525 Pr. civ.), totuși practica o admite, de câte ori constată că procedura nu a fost bine îndeplinită față de inculpat — așa că

⁽⁷⁾ Garraud, vol. II, pag. 331; M. Blanche, t. I, pag. 163; idem Cass. fr. 3 Iulie 1847; idem Cabat, Du calcul de la durée des peines, pag. 15.

⁽⁸⁾ Alex. Delvaille, De la déduction de la détention préventive, pag. 31.

⁽⁹⁾ Decizia No. 419 din 5 August 1893 — Buletin pag. 696. Printr-o decizie recentă, No. 1252 din 4 Noembrie a. c., ce urmează în pag. următoare, însoțită de o notă a colegului nostru d-l Scriban, Inalta Curte a revenit asupra jurisprudenței sale, și într-o speță identică, respingând recursul procurorului de Romanai, transcrie în deciziunea sa, adevăratele principii din art. 32 C. p., așa după cum decisese și prima instanță contra decisei căreia fusese dirijat recursul (Curtea cu jurați Romanai, No. 4/902).

În acest caz, e aproape aceeași, cu aceea în care ar fi declarat în contra primei hotărîri, apel sau recurs, din care a eșit cu succes ⁽¹²⁾ —, și în fine dacă societatea are mare interes ca culpabilii să fie condamnați, e un interes tot așa de mare ca pedepsele date să nu fie mărite sau micșorate, de cum au fost chibzuite sau proporționate de judecătorul faptului.

Această singură soluțiune 'mă pare a concilia interesele justiției cu ale libertății individuale.

e) *Cum se calculează degradațiunea civică, și interdicțiunea corecțională și care e durata lor?*

Legea penală nu se ocupă de această cestiune, poate tocmai pentru că aceste pedepse spre deosebire de pedepsele privative de libertate, produc efectele lor, *de drept*, fără vre-o execuție de fapt ⁽¹³⁾.

Degradațiunea civică, în cazurile de crime e o consecință de drept a pedepsei date (art. 13 și 16 C. penal) și în câte-va cazuri e ca pedeapsă principală (art. 102, 104, 105 și 108 C. p.) pe când interdicțiunea corecțională numai în câte-va cazuri e o consecință a pedepsei (art. 140, 142, 144, 145 și 146 C. penal), în toate cele-l'alte cazuri trebuie pronunțată de judecător.

În cas de condamnare la interdicție (art. 27 C. p.) pe timp mărginit, acest timp se socotește de la expirarea pedepsei privative de libertate.

În privința duratei degradațiunei civice există o mare deosebire între legea noastră și cea franceză și anume: la Francezi, cei condamnați pentru la munca silnică pe timp mărginit, detenție și reclusie, *comf. art. 28 C. p. fr.* sunt de drept incapabili *pe toată viața* ⁽¹⁴⁾.

La noi din contră, degradațiunea civică e o consecință a pedepselor criminale *dar numai pe timpul osândeii*. Art. 13 al. ultim C. p. și art. 16 al. 1 C. p. e categoric.

Așa că prin faptul că degradațiunea civică durează numai pe timpul osândeii, ea începe a curge odată cu pedeapsa și va expira odată cu ea.

anulând procedura urmată și mandatul emis, 'l consideră în termen de a face opoziție — *decî contestăția nu e alt-ceva de cît o opoziție conf. art. 183 Pr. penală*.

⁽¹²⁾ Cestiunea se complică mai mult când după judecarea contestațiunei contestatorul a fost condamnat numai la o amendă, căci atunci se naște întrebarea cum se va imputa în această ultimă pedeapsă închisoarea făcută până la contestație?!

⁽¹³⁾ În Franța sub Codul din 1791, aceste pedepse aveau și o execuțiune de fapt, căci condamnatul era dus în piața publică și grefierul tribunalului 'i adresa cu voce tare aceste cuvinte: «Votre pays vous a trouvé convaincu d'une action infâme: la loi et le tribunal vous dégradent de la qualité de citoyen français». Apoi culpabilul era legat cu lanțul de gât și ținut în timp de două ore expus publicului (Garraud, vol. II, pag. 186).

⁽¹⁴⁾ Atât degradațiunea civică cît și interdicțiunea corecțională, cari conțin ideea de desonoare, de nedemnitate, un fel de pată morală, 'și găsesc origina în *nota de infamie* din dreptul roman (*De his qui notantur infamia*). E. Hepp, avocat, *De la note d'infamie en droit romain*.

Totuși e neexplicat cum până azi, instanțele noastre judecătorești și chiar Înalta Curte de casație ⁽¹⁵⁾ trecând peste această deosebire, au înălțurat pe condamnați a depune ca martori, tocmai pe acest motiv, deși pedeapsa era expirată și deci și incapacitatea de a fi martor dispărută odată cu ea, și când procedura penală ca și cea civilă nu crează nici o incapacitate în persoana celui condamnat de a fi martor?

Bine a făcut legiuitorul nostru făcând aceasta, căci mărturisirea în justiție, nu este exercițiul unui drept, ci împlinirea unei datorii — a declara pe cine-va incapabil de a fi martor pe toată viața, ar fi a priva justiția de informațiunile utile ce 'i-ar putea da la nevoie ⁽¹⁶⁾.

I. Ionescu-Dolj

Procuror tribunalul Ilfov

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 4 Noembrie 1902

Președenția D-lui CHR. PHEREKYDE, Consilier

Procurorul Trib. Romani în cauza lui Florea Stancu și alții

Calcularea pedepsei. — Casul în care pedeapsa se reduce de instanța superioară după apelul sau recursul condamnatului. — De când are a fi calculată această pedeapsă. — (Art. 32 din Cod penal).

În general, durata pedepselor se calculează din ziua când sentința sau decisiunea condamnatoare va fi rămas definitivă; dacă însă pedeapsa se va reduce de instanța mai înaltă, după apelul sau recursul condamnatului, pedeapsa se calculează din ziua pronunțării sentinței sau a hotărîrii celei d'întâi.

Decisiunea 1252/902. — Respins recursul făcut de Procurorul Tribunalului Romani contra decisiunei Curții cu jurați din jud. Romani cu No. 4/902 în cauza lui Florea Stancu ș. a.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Duca;

Pe d. procuror St. Stătescu în concluziuni;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Curtea calculând pedeapsa criminală de la data decisiiei primei Curți cu jurați a făcut o greșită aplicație a art. 32 al. II și III».

⁽¹⁵⁾ Cei condamnați la pedepse infamante nu pot fi admiși a depune mărturie în judecată (casație II. No. 181 din 20 Aprilie 1884; idem No. 279 din 31 Maiu 1894; idem No. 214 din 31 Maiu 1885).

⁽¹⁶⁾ Deși degradațiunea civică nu durează de cît pe timpul osândeii, totuși sunt legi speciale cari declară incapabili pentru exercițiul unor drepturi pe condamnați, nu numai pentru crime dar și pentru delict; ca legea electorală; legile de admisibilități în funcțiuni, legea recrutării declară nedemni de a intra în armată pe condamnați pentru crime; legea învățămîntului 'i oprește de a deschide școli private; nu pot fi jurați, etc., etc.

Având în vedere decisiunea judecătorilor Curței cu jurați supusă recursului;

Văzând art. 32 din Codul penal;

Considerând că rezultă din dispozițiunile acestui articol, că durata pedepselor se va socoti din ziua când sentința sa decisiunea condemnatoare va fi rămas definitivă, iar prin ultimul aliniat se prevede că dacă pedeapsa se va reduce de instanța mai înaltă, după apelul său recursul condamnatului, pedeapsa se calculează din ziua pronunțării sentinței sale a hotărârii celei d'antâi;

Considerând că în specie, intimății fiind condamnați de Curtea cu jurați din Dolj pentru tâlhărie la câte 10 ani reclusiune, iar în urmă după casarea acestei decisiuni, fiind condamnați pentru același fapt de Curtea cu jurați din Romanați la câte 6 ani reclusiune, astfel că pedeapsa lor a fost redusă în urma recursului ce au făcut, urmează neapărat ca conform art. 32 sus citat, care nu face nici o deosebire între pedepsele pentru delictul său crime, calcularea duratei acestei pedepse să se facă de la data primei decisiuni de condamnare, adică de la 5 Iunie 1898, precum a și făcut judecătorii Curței cu jurați; că de aceea, mijlocul de casare este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Adnotațiune. — După art. 32 din C. p., durata pedepselor se socotește din ziua când sentința sa decisiunea condemnatoare a rămas definitivă, — soluțiune admisă și de art. 23 C. p., frances modificat în 1892. Art. 32 mai adăogă, însă, că: «*Dacă individul se află în detențiune preventivă*, durata pedepsei se va socoti, dacă condamnatul nu va fi făcut apel sau recurs, *din ziua sentinței* sa a hotărârii, fără a se împedica aceasta de apelul său recursul ministerului public, și or-care ar fi rezultatul acestui apel sau recurs. Asemenea se va urma și în cazul când pedeapsa se va reduce de instanța mai înaltă, după apelul său recursul condamnatului».

Din acest text rezultă că, dacă condamnatul e liber, pedeapsa se socotesc din ziua încarcerării sale; dacă e *închis*, distingem: a) în cas când condamnatul execută o altă pedeapsă, noua pedeapsă, în ce privește executarea, va începe a curge din ziua când a expirat cea veche și din care îi va începe a executa noua pedeapsă; b) dacă condamnatul nu execută nici-o pedeapsă, ci se află numai în închisoare *preventivă*, această închisoare nu i se ține în samă, dar pedeapsa i se socotesc nu de când a rămas definitivă hotărârea, ci din ziua pronunțării ei, chiar dacă procurorul a făcut apel sau recurs, fiind indiferent dacă apelul or recursul s'a admis sau s'a respins.

Când condamnatul închis în prevenție a făcut apel sau recurs și dacă i s'a redus pedeapsa de către instanța mai înaltă, pedeapsa sa curge tot din ziua când s'a dat prima hotărâre.

Prin urmare, când condamnatul închis preventiv se mulțumește cu pedeapsa dată, sau reușește să o reducă făcând apel sau recurs, pedeapsa

curge din ziua când s'a pronunțat hotărârea primei instanțe.

Dacă, însă, apelul său recursul condamnatului s'a *respins*, pedeapsa curge *din ziua respingerii*. Când condamnatul s'a *retras apelul*, pedeapsa curge din ziua retragerii, nu din ziua în care s'a pronunțat hotărârea de condamnare, căci legea numai în două cazuri socotește durata pedepsei de la data primei sentințe: a) când condamnatul n'a făcut apel; b) când instanța superioară a redus condamnățiunea ⁽¹⁾.

Dacă condamnatul închis preventiv s'a *retras recursul*, pedeapsa curge din ziua decisiunii atacate cu recurs, soluțiune pe care unii o aplică și în cas de retragere a apelului ⁽²⁾. Curtea de casație francesă distinge între apel și recurs. Astfel, când condamnatul s'a *retras apelul*, e ca și cum i s'ar fi respins, așa că pedeapsa va curge din ziua retragerii, nu din ziua condamnării. Dacă, însă, condamnatul s'a *retras recursul*, pedeapsa curge nu din ziua retragerii, ci din ziua hotărârii de condamnare, — soluțiune împărtășită și de Casațiunea română ⁽³⁾.

În specie ce adnotăm, pedeapsa n'a fost redusă de instanța mai înaltă, cum prevede art. 32 C. p., ci de alta similară, adică tot de o curte cu jurați. Și, mai mult, prima decisiune a fost casată. Relativ la acest punct, Casația a decis că, dacă pedeapsa s'a redus în urma recursului preventivului deținut, de către curtea de trimetere, durata pedepsei trebuie să se calculeze de la *pronunțarea acestei din urmă decisiuni, de oare-ce decisiunea casată nu mai are nici o existență juridică* ⁽⁴⁾. Cum vedem, Înalta Curte a revenit asupra vechei jurisprudențe, și bine a făcut.

În adevăr, casarea are de efect anularea decisiunii sa hotărârii, punând pe părți în starea în care se află înainte de casare. Dar aici pedeapsa a fost redusă de către instanța de trimetere, așa că termenul ei trebuie să înceapă a curge din momentul primei decisiuni, conform art. 32 C. p., întru cât acuzații se află în detențiune preventivă.

Noua jurisprudență e, prin urmare, absolut juridică, așa că, cu drept cuvânt, recursul procurorului de Romanați a fost respins. (*)

Ștefan Scriban

Judecătorul ocolului II Ploiești

(1) Cas. II, No. 533/901.

(2) C. Buc. II, No. 86/89; I, No. 330/89.

(3) Cas. II, No. 206/89 și 299/89.

(4) Cas. II, 419/93.

(*) În același sens, a se vedea articolul d-lui Ionescu-Dolj, publicat în fruntea acestui număr. (N. R.)

JUDECĂTORIA OCOLULUI SIMILA, jud. Tutova

Audiența de la 30 Octombrie 1902

Catinca G. Romilă cu Ion și Th. Duluță

Mărturisire judiciară.—Când poate servi ca probă în justiție și dacă poate fi opusă celui ce o face.

Indivizibilitatea mărturisirii. — Art. 1206 în fine C. civil. — Dacă mărturisirea judiciară se poate despărți contra celui ce o face.— Aplicarea principiului indivizibilității mărturisirii.—Conexitate.—Mărturisire complexă.—Art. 1170 C. civil.—Dovadă negativă.—Crearea de drepturi prin propria mărturisire.

Proba cu martori.—Admisibilitatea ei în caz de pierderea titlului din cauză de forță majoră.—Art. 1191 și 1198 C. civil.—Incendiul.—Inutilitatea probei cu martori.—Puterea probatorie a unui înscris.

Inscris semnat cu punere de deget și legalizat de Primar. — Acte inexistente.

Forță majoră.—Dacă incendiul este o cauză de forță majoră.

Prezumțiuni.—Admisibilitatea lor ca mijloc de probă.—Prezumțiuni legale.

1. Mărturisirea judiciară face deplină dovadă în justiție, putând servi ca mijloc de probă în justiție, putând fi opusă celui ce o face.

2. Mărturisirea judiciară nu se poate despărți contra celui ce o face; dar principiul indivizibilității nu este absolut, nefiind aplicabil de cât când faptele aleagate sunt conexe, nu însă și în cazul când mărturisirea este complexă; că ast-fel fiind, când pârâtul recunoaște dreptul de proprietate a reclamantului asupra imobilului ce deține, dar alegă că reclamanta i-a transmis dreptul de proprietate prin vânzare-cumpărare, pârâtul este ținut să probeze existența acestui contract, cu deosebire când partea ce face mărturisirea, nici nu ar fi fost interogată asupra existenței faptului alegat în partea a doua a mărturisirii.

3. Proba cu martori, admisibilă fiind pentru a se dovedi un lucru oare-care de o sumă sau o valoare mai mare de 150 lei vechi, când înscrisul ce servea ca dovadă s'a distrus din cauza unei forțe majore, devine înlăturabilă când nu este utilă; este inutilă când înscrisul distrus nu are putere probatorie.

4. Înscrisul legalizat de Primar și semnat de parte cu punere de deget, nu poate fi considerat nici ca act autentic, nici ca act sub semnătură privată, chiar dacă legalizarea a avut loc înaintea legii din 1 Septembrie 1886, când conține o vânzare-cumpărare de imobile; un asemenea înscris nu poate servi nici ca început de probă scrisă.

5. Incendiul este o cauză de forță majoră, cuprinsă în dispozițiile art. 1198 al. 4 Cod. civil; și pentru ca să se admită proba cu martori pentru ca să se dovedească convențiunea părților dintr'un act scris, de o valoare mai mare de 150 lei vechi, trebuie a se dovedi mai întâi că cu ocaziunea aceluși incendiul s'a distrus și actul.

6. Dovada cu martori ne fiind admisibilă, nu pot fi admisibile nici prezumțiunile, când acestea nu sunt din acelea legale.

Judecata,

Văzând acțiunea pornită de Catinca G. Romilă, cu autorizația soțului său G. Romilă, domiciliat în Bogdănești, contra lui Ion Duluță și Th. Duluță, plugari domiciliați în comuna Puntîșeni, județul Tutova;

Văzând că obiectul acestei acțiuni, ast-fel cum s'a

redus și susținut în instanță, este de a se obliga pe pârâtul Ioan Duluță, a lăsa în deplină posesiune și proprietate a reclamantei, o falce și 40 prăjini pământ arabil situat în cuprinsul comunei Puntîșeni, megieșit la răsărit cu proprietatea Spiridoniei, la apus cu preotul Gheorghe, la miază zi cu proprietatea bisericești și la mează noapte cu Niculaș Roiu;

Văzând că reclamanta a propus ca mijloc de probă a acțiunii, interogatorul pârâtilor; că Th. Duluță arătând că nu deține și nu are nici o pretențiune asupra locului ce revandică reclamanta, aceasta a declarat că nu și mai susține acțiunea față de Th. Duluță, ci numai față de Ioan Duluță, invocând ca probă a acțiunii, însuși răspunsurile lui Ioan Duluță la interogator;

Văzând că mărturisirea judiciară face deplină dovadă în justiție, putând servi ca mijloc de probă în justiție (art. 1170 C. civ.) putând a fi opusă părții care o face (art. 1204 C. civ.);

Văzând că, Ioan Duluță a declarat la interogatorul propus prin noi, după cum se vede din procesul-verbal aflat la dosar, cuprinzător de declarațiunile lui Ion și Th. Duluță, că într'adevăr reclamanta este fica legitimă a lui Gr. Cernat, care a încetat din viață la 30 de ani în urmă; că într'adevăr locul ce revandică Cat. Romilă, a fost proprietatea lui Gr. Cernat, care a fost improprărit cu acest loc la 1864; că într'adevăr deține acest loc; că însă—in a doua parte a mărturisirii arată că,—acest loc îl stăpânește ca proprietar, de oare-ce 'i este vândut cu preț de 18 galbeni falcea de însăși reclamanta;

Văzând că reclamanta, opunând pârâtului Ion Duluță prima parte a mărturisirii sale, dovedește față cu acesta, dreptul său de proprietate asupra pământului ce revandică, drept transmis ei prin succesiune de la tatăl ei Gr. Cernat, prin încetarea acestuia din viață, conform art. 644 Codul civil; precum de asemenea dovedește temeinicia acțiunii în revandicare, dovedind cu propria mărturisire a pârâtului Ion Duluță, că acesta într'adevăr deține imobilul care face obiectul acțiunii în revandicare;

Văzând că pârâtul Ion Duluță nu opune reclamantei indivizibilitatea mărturisirii sale, în care caz reclamantei i-ar incumba proba inexistenței unui contract de vânzare în puterea căruia pretinde pârâtul titlul de proprietar al imobilului în litigiu, contract de vânzare încheiat între reclamantă și pârât, dar cere a dovedi însuși pârâtul existența acestui contract, cerând a i se încuviința dovada cu martori;

Văzând că, în ce privește indivizibilitatea mărturisirii, ea este prevăzută de art. 1206 în fine Codul civil, care arată că o mărturisire nu se poate despărți contra celui ce o face; că însă principiul indivizibilității mărturisirii nu poate fi aplicabil de cât când faptele aleagate au legătură intimă între ele, o conexitate, nu însă și în cazul când mărturisirea poartă asupra unor fapte distincte, raporturi juridice cu totul deosebite, care nu depind unul de altul, că ast-fel fiind, când pârâtul recunoaște dreptul de proprietate a reclamantei asupra imobilului ce deține, dar alegă că reclamanta i-a transmis dreptul de proprietate prin vânzare, pârâtul este ținut să probeze acest contract, care pune pe părți într'o nouă situațiune juridică, și nu este un fapt conex primului fapt alegat de pârât în prima parte a mărturisirii sale; a se cere reclamantei să dovedească inexistența contractului de vânzare, ar fi a restrânge probele indicate de Codul civil, prin art. 1170 C. civ. numai la dovada cu jurământ, căci—ca în specie—contractul fiind de o valoare mai mare de 150 lei vechi, dovada cu martori nu-i admisibilă, iar dovada cu înscrisuri este iluzorie, căci ar fi a se pretinde că reclamanta să fi obținut, de la pârâtul care posedă, un înscris prin care să se arate că reclamanta nu a vândut pârâtului locul în litigiu, o dovadă negativă, ar fi a și crea pârâtul un drept prin propria lui mărturisire, când,

ca în speță, pârâtul a declarat că a existat un contract de vânzare, fără să fi fost interogată despre existența unui asemenea contract, ci la raportat când a fost întrebat dacă recunoaște că reclamanta are dreptul de proprietate;

Văzând că principiul indivizibilității nu este absolut și în specie nefiind loc a se face aplicațiunea acestui principiu, după cum însuși pârâtul nu a cercat a susține, urmează că este divizibilă mărturisirea pârâtului și deci trebuie să probeze contractul de vindere-cumpărare ce pretinde că a încheiat cu reclamanta, în puterea căruia își întemeiază dreptul de proprietate asupra imobilului în litigiu;

Văzând că proba cu martori, admisibilă fiind pentru a se proba un lucru oare care de o sumă sașu valoare mai mare de 150 lei vechi, în caz când se dovedește pierderea titlului ce servea ca dovadă scrisă, din o cauză de forță majoră neprevăzută, conform art. 1191 și 1198 al 4 Codul civil, cum ar fi în cas de incendiu, devine înlăturabilă, când nu este utilă, cum ar fi în caz când dovada înscris distrusă prin incendiu, nu ar avea puterea unui înscris probatoriu; că ast-fel fiind trebuie a se stabili dacă înscrisul încheiat între pârât și reclamantă, după cum pretinde pârâtul, este o dovadă înscris sașu nu;

Văzând că din susținerile pârâtului, rezultă că contractul de vindere-cumpărare ar fi fost subscris de reclamantă prin punere de deget; iar această semnătură a fost legalizată de Primărie în anul 1883;

Considerând că înscrisul legalizat de Primar și semnat cu punere de deget, nu poate fi considerat nici ca act autentic, nici ca act subsemnată privată. Nu pote fi considerat ca act autentic, de și a fost făcut înaintea legii din 1 Septembrie 1886, pentru că în cas când înscrisul constată o vânzare, Primarul nu avea dată prin nici o lege competența de a autentifica asemenea acte; nu poate fi considerat nici ca act subsemnată privată, de oare-ce un asemenea act nu conține semnătura părții, de oare-ce este făcut prin punere de deget, și art. 1172 C. civil arată că actul care nu poate fi autentic din cauza necompetenței sașu a necompetenței funcționarului, sașu din lipsa de forme, este valabil ca scriptură sașu semnătură privată, dacă s'a iscălit de părțile contractante; că din acești termeni ai art. 1172 C. civil, rezultă că este vorba de necompetența *ratione personae*; că însă, dacă este vorba de o incompetență *ratione materiae*, ca în cazul când a instrumentat un funcționar incompetent a autentifica, cum ar fi sub legea autentificărilor, un act autentificat de judecătoria de ocol de și ar conține o ipotecă, este negăduit că nu asemenea act de și ar fi semnat chiar cu proprie semnătură, totuși nu ar valora nici ca act sub semnătură privată, cu atât mai puțin când ar fi cu punere de deget; căci în asemenea caz cel ce instrumentează, este ca și un martur ce ar fi asistat la facerea contractului, și a'i da o valoare instrumentarei sale, ar fi a admite dovada cu marturi de și contractul n'ar fi de o valoare mai mică de 150 lei vechi;

Văzând că ast-fel fiind, este inutil a se mai dovedi existența înscrisului invocat de pârât, de oare-ce chiar dacă s'ar face această probă, el nu este opozabil reclamantei;

Văzând că chiar, dacă ar fi valabil un asemenea înscris, și cu toate că cu certificatul eliberat de Primăria Puntiseni No. 1907/902, se dovedește că, la 1893, la casa locitorului Ion Duluță a izbucnit un incendiu, arzând o parte a casei, precum și muli mulți păpușoi și obiecte, dar din însuși mărturisirea instantanee, făcută de pârât în cursul desbaterilor, că poate dovedi și are credință că actul de vânzare se află la reclamantă, este probat cu suficiență că de și la 1893 a izbucnit la casa lui Ioan Duluță un incendiu, dar acel incendiu nu a distrus și contractul de vânzare ce pârâtul pretinde că a încheiat cu reclamanta;

Văzând că pârâtul mai invoacă în susținerea existenței contractului de vânzare, presumpțiunea trasă din faptul că însăși reclamanta a pus pe pârât în posesiunea locului în litigiu trecându-i proprietatea; că însă chiar dacă s'ar dovedi acest fapt, el însă constituind o presumpțiune, nu poate servi ca probă în specie, ne fiind admisibilă nici dovada cu martori, pentru dovedirea existenței contractului de vânzare, de oare-ce valoarea lui trece de 150 lei vechi (art. 1203 C. civil) și un act inexistent nu poate servi nici ca început de probă înscris;

Văzând că reclamanta a dovedit dreptul său de proprietate și faptul deținerii imobilului ce revandică de către pârâtul Ion Duluță, urmează că trebuie să 'i se admită acțiunea pornită contra acestuia, și să se respingă acțiunea față de Th. Duluță;

Pentru aceste motive, hotărâște, admite în parte acțiunea, etc.

Judecător (s) Gh. L. Dimitriu.

Observație. — Cartea de judecată a judecătorului ocol. Simila, ce publicăm astăzi, este juridică în toate privințele. Nu vom reveni asupra casurilor în care mărturisirea judiciară este indivizibilă și în care ea poate fi divizată, pentru că această grea materie a mai fost atinsă de noi în coloanele acestui diar ⁽¹⁾. Destul este să menționăm că atât doctrina cât și jurisprudența decid, cu drept cuvânt, că de câte ori ambele fapte mărturisite n'au nici un raport, nici o legătură între ele, și sunt independente unul de altul, ele pot fi deosibite și mărturisirea este în principiu divizibilă ⁽²⁾.

Trecem, deci, la cele-l'alte puncte ale sentinței ce adnotăm. Această carte de judecată pune, cu drept cuvânt, în principiu că dovada testimonială, admisă după lege, urmează a fi înlăturată, de câte-ori ea nu conduce la nici un rezultat. Astfel, în cazul de față se cerea martori pentru a se dovedi existența unui act scris, distrus prin un caz fortuit. Ori actul scris (*instrumentae probationis*) neintrunind condițiile cerute de lege pentru ca să poată stabili faptul alegat (vom veni îndată la metehna actului), neapărat că proba testimonială a fost cu drept cuvânt respinsă, intru cât nu conducea la nici un rezultat. Și apoi, este de principiu în doctrină și în jurisprudență că, în toate casurile în care această probă este admisibilă, judecătorii fondului apreciază în mod suveran utilitatea ei, și decizia lor scapă, în această privință de controlul Curței supreme, dacă ea este îndestul de motivată ⁽³⁾.

În fine, proba testimonială a fost cu drept cuvânt respinsă în specie și din alt punct de vedere. Nu este, în adevăr, suficient de a se alege

⁽¹⁾ Veđi *Curierul Judiciar* din 1901 No. 38.

⁽²⁾ V. t. VII al Comentariilor noastre, p. 339, de care se vede că redactorul hotărîrii s'a inspirat în argumentarea sa.

⁽³⁾ Cpr. Cas. rom. *Dreptul* din 10 Noembrie 1902, No. 72. Veđi și alte decisiți mai vechi citate în t. VII a comentariilor noastre, p. 288, n. 3.

existența casului fortuit pentru a se dovedi existența unui act scris; căci alt-fel legea ar fi putut fi eludată cu cea mai mare ușurință, ci trebuie a se dovedi în mod prealabil: 1° existența actului; și 2° pierderea lui prin caz fortuit sau forță majoră, dovada care în specie nu se făcuse.

Am dis mai sus că actul a cărui existență se tindea a se dovedi prin martori (în specie un act de vânzarea imobiliară), avea o metehna, care-i ridică ori-ce putere probatorie.

Care este această metehna, dacă mă pot exprima ast-fel? Era vorba de un act de vânzare semnat prin punere de deget, și legalizat de o autoritate administrativă, primarul unei comuni. Și aci se prezintă o chestiune, controversată altă dată: care este puterea probatorie a unui asemenea act?

S'a decis și noi înși-ne am susținut altă dată, înainte de promulgarea legii asupra autentificării actelor (4) că legalizarea semnăturii unui act subscris prin punere de deget, conform unui vechi obicei al pământului, consacrat atât prin Codul Calimach (art. 1179 urm.), cât și prin Codul Caragea (art. 8, partea VI, capit. 2 de la cărți) (5), ar constitui un act autentic, în ceea ce privește validitatea semnăturii, când este afirmată de un ofițer public care are dreptul de a instrumenta în locul unde actul a fost făcut, fie aceea semnătură însemnată în litere, fie prin o cruce, sau alte semne (6).

Credem însă, după o mai matură reflecție, că această soluție este inadmisibilă, atât înaintea legii din 1886, cât și mai cu seamă astăzi. În adevăr, un act, altul de cât acele anume prevăzute de lege (7), semnat prin punere de deget,

(4) Vezi *Dreptul* din 1883, No. 15.

(5) După Codul Caragea (art. 6 partea III, capit. 2, p. vânzări), vânzarea chiar a unui nemiscător era validă, dacă era făcută prin act scris și iscălit de doi martori și de scriitorul actului, care putea fi chiar și notarul satului, de câte ori părțile nu știau carte. Cas. rom. Bulet. s-a I, 1898, p. 67.

(6) Vezi în acest sens: Cas. rom. Bulet. s-a I, 1872, p. 67, și *Dreptul* din 1872, No. 23. Bulet. 1883, p. 304, și *Dreptul* din 1883, No. 36. Bulet. 1885, p. 36. Bulet. 1890, p. 172. C. Focșani, *Dreptul* din 1885, No. 78 și din 1886, No. 50. C. Craiova, *Dreptul* din 1883, 36. Jud. ocol. Roșiori *Dreptul* din 1881, No. 62.

(7) Așa dar, o procură, sau un alt act din acele prevăzute de lege, subscrise prin punere de deget sau prin aplicarea unei stampile, sunt valide, dacă ele au fost legalizate de autoritatea competentă, îndeplinindu-se, bine înțeles, formalitățile prescrise de art. 26 din legea pentru autentificarea actelor. Ast-fel, s'a decis, cu drept cuvânt, că o procură semnată prin punere de deget nu este valabilă, dar procesul verbal de legalizare a semnăturii nu constată prezentarea părții înaintea autorității respective, identitatea ei, cetirea actului din cuvânt în cuvânt în azul părții, declarația ei că nu știe sau nu poate subscrie, și că procura ce-i s'a cerit este făcută cu consimțământul său, și că ea voește să se legalizeze. Cas. rom., 12 Sept. 1900, *Curierul Judiciar* din 1900, No. 66 și Bulet. 1900, p. 1000, decizie pronunțată în urma unei divergențe, la judecarea căreia am luat și noi parte. *Idem*, C. București și Cas. rom. *Dreptul* din 1892,

fie el chiar legalizat de o autoritate polițienească sau administrativă, nu este valid, nici ca act autentic, nici ca act sub semnătură privată, asemenea legalizare conferind actului numai data certă (art. 1182), fără ca el să poată constitui prin sine o probă, sau măcar un început de probă (8).

Or, în specia judecată de judecătorul ocol. Simila, era vorba de un act semnat prin punere de deget, și legalizat de o autoritate administrativă, constator a unei vânzări imobiliare, act lipsit de ori-ce putere probatorie, întru cât punerea de deget nu era recunoscută de partea în drept. Cum era, deci, să se admită martori spre a se stabili existența unui act, lipsit de ori-ce valoare juridică?

Eată, deci, că ajungem la concluziunea, pusă încă de la începutul acestei mici observații, că sentința judecătorului ocol. Simila este juridică din toate punctele de vedere. Avem judecători titrați până și pe la sate, din care unii sunt uitați și de D-zeu și de oameni. Prin urmare, este firesc lucru ca ei să știe să resolve chestiile de drept ce li se înfățișează. Ori-cum ar fi, ne face plăcere a o constata, și lucrul merită de a fi semnalat de câte-ori ocasiunea se prezintă.

D. Alexandresco

No. 54, și Bulet. 1896, p. 949. Legiitorul a luat aceste precauțiuni în privința persoanelor care nu știu carte, pentru că voința lor poate fi alterată cu mai multă ușurință.

(8) Vezi în acest din urmă sens: Cas. rom. Bulet. s-a I, 1879, p. 779 și *Dreptul* din 16 Martie 1880, No. 10. Bulet. 1880, p. 47 și 141. Bulet. 1881, p. 240 și 913. Bulet. 1883, p. 167. C. București, *Dreptul* din 1875, No. 57; din 1880, No. 10; din 1884, No. 2. Trib. Vaslui și Tutova, *Dreptul* din 1882, No. 65, și din 1883, No. 3 și 15. C. Iași, *Dreptul* din 1882, No. 55 și din 1894, No. 50. Trib. Dorohoi, *Dreptul* din 1893, No. 62.

BIBLIOGRAFII

A apărut o broșură în 55 pagini

DESPRE PROFESIUNEA DE ADVOCAT

DE

ANGHEL NICOLAU

Advocat din Călărași

De vânzare la librăria Leon Alcalai. Prețul 1 Leu

CODUL DE COMERCIU

cu

NOUA LEGE A FALIMENTELOR

ADNOTATA

COPRINZÎND SUB FIE-CARE ARTICOL:

I) Trimitere la autori. II) Jurisprudența română. III) Jurisprudența străină. IV) Motive. V) Note explicative și scurte comentarii

de

ION N. CESĂRESCU

și

EM. M. DAN

La finele Codului s'a adăugat: Expunerile de motive din anii 1885, 1899 și 1900, precum și un Index alfabetic

— PREȚUL 6 LEI —

DE VÎNZARE la Tipografia și Redacțiunea acestui ziar, București, str. Carol 19 sau Splaiul Brâncoveanu Voevod 6, vis-a-vis de Palatul Justiției, de unde se expediază contra valoare, timbre sau mandat poștal.